ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΤΩΝ PIERRE VEBER & PH. LARVE

Η ΧΑΡΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

(Πρὸς τὴν κυρίαν Ἀλὶς Μοντερώ, 22 Βουλεβάρτον Ἰένας, Ἐ ν τ α ῦ θ α).

Ἀγατημένη μου Ἀλίς,

Τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ διαβάζῃς τὴν ἐπιστολή μου αὐτή, ἐγὼ ἡ μικρούλα σου Κίττυ—ἄτως μὲ τόση στοργὴ μὲ φωνάζεις—θὰ βρίσκομαι κλεισμένη μέσα στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἀγατημένου μου..

Τί τὰ θέλεις;... Τοῦ ἔδωσα πειὰ τὸ λόγο μου κι' ἐννοῶ νὰ κρατήσω ἀπαράβατα τὴν αὐθάφητη αὐτὴ ὑπόσχεσί μου!...

Ἀκόμη μιὰ φορά, κοντὰ στὶς τόσες ἄλλες, εἶνε πεπρωμένο νὰ σπαραχτῇ ὁ θηριοδαμαστὴς ἀτ' τὰ νύχια τῆς πύρωσς, τὴν ὁποία κάθε βράδυ μὲ τόση εὐκολία δάμαζε μπρὸς στὰ φοβισμένα—καὶ γοητευμένα μαζὶ—μάτια τοῦ κόσμου, ποὺ πλημμύριζε τὸ τσίρκο του...

Ἔτσι κι' ἐγώ: Σινήθιζα τόσον καιρὸ νὰ τυραννῶ μ' ἀνάλαφρη συνείδησι τὸν καλό μου Ρομπέρ, χαμογελοῦσα εἰρωνικὰ μπρὸς στὴν ἔκρηξ τοῦ πόνου καὶ τῆς ἀνικανοποίητης ἀγάπης του γιὰ μένα, ἔπαιζα ἀμέριμνα μὲ τὴν φλόγα της καὶ περνοῦσα τὸν καιρό μου μὲ κορφιδίες κι' ἀναβολές, εἰς βάρος τῆς ἀγάπης τοῦ καλοῦ μου...

Μὰ κάψαν—ἐπὶ τέλους—τὰ ξέννοιαστα φτερά μου ἀτ' τὴ φλόγα αὐτὴ τοῦ πόθου του. Λύγισε ἡ ψυχή μου ἀτ' τὴ δύναμι τῆς Ἀγάπης, μούδιασε ἡ ἄμυνά μου, καὶ τώρα—ἀπαυδησμένη κι' εὐτυχισμένη—πέφτω μὲ λαχτάρα στὴ θεμὴ του ἀγκαλιά...

Ἦταν καιρός, ἀγατημένη μου Ἀλίς!...

Καὶ νὰ μετανοήσω ἀκάμη—ἀργότερα—γι' αὐτὴ μου τὴ θυσία, θἄχω χαρεῖ τοὐλάχιστον τὴν ἀνακούφισι, ποὺ δίνει στὶς ἀνήσυχες καὶ δισταχτικὲς συνειδήσεις μιὰ δυνατὴ κι' ἀποφασιστικὴ χειρονομια...

Ἴσως νὰ μὲ μαλώσῃς, γλυκειά κι' ἀγατημένη φίλη μου... Μὰ τί ἤθελες νὰ κάνω, ἐπὶ τέλους!... Κατάντησε μαρτύριο σωστὸ ἡ ζωή μου αὐτὲς τὶς τελευταίες ἑβδομάδες. Εἶχα χάσει ἐντελῶς τὸν ὕπνο μου, παραδομένη στὸ μαρτύριο τῆς ἀγάπης μου, καὶ τὰ νεῦρα μου κινδύνευαν νὰ ξεκουρντιστοῦν ἀτ' τὴν κουραστική τους ἰπτερέντασι..

Μὰ τώρα ποὺ τὸ ἀποφάσισα, ἄλλαξε εὐτυχῶς ἡ κατάστασις γιὰ μένα: Δέχτηκα πειὰ ὁλόψυχα νἄβρω καταφύγιο στὴν ἀνδρική του ἀγκαλιά, τὰ δυψασμένα χεῖλη του ἐνώθηκαν μὲ τὰ δικά μου — ἔτσι καὶ τὸ λαιτὸ κορμί μου φρύαξε ἀπὸ ἔρωτα, καθὼς βρισκόταν σφιχταγκαλιασμένα στὰ γερά του μπράτσα...

Χθὲς βράδυ ἤμουν μαζύ του σὲ μιὰ ἀπόμερη γωνίτσα τοῦ δάσους τῆς Βουλώνης. Καθόμαστε πλάϊ-πλάϊ σ' ἕνα μονοχιὸ παγκάκι, χειραπιασμένοι κι' ἀμίλητοι, καὶ καθὼς τὰ μάτια μας μονάχα φλυαροῦσαν, ἔννοιαθα νὰ μοῦ φεύγουν οἱ παλμοί μου δισταγμοί.

Ἄκουγα ἀόριστα τὰ γέλια καὶ τὶς φωνὲς τοῦ κόσμου, κι' ὅμως αὐτὸς ὁ κόσμος μοῦ φαινόταν ξένος καὶ μακρινός. Ἔσκυβα πότε-πότε καὶ τὸν φλοῦσα ὥρα πολλή, μὲ λαχτάρα ποὺ μὲ μεθοῦσε, κι' ἀδιακροῦσα ἂν θὰ σκανδάλιζα λιγάκι τὰ βλέμματα τῶν ἀραιῶν διαβατῶν, ποὺ ξαφνιαζόντουσαν μόλις ἀντίκριζαν τὸ ξέννοιαστο σιμπλεγμά μας!...

Δὲν ἐνδιαφέρομαι καθόλου γιὰ τὸν κόσμο: Ἐκεῖνες κι' ἐκεῖνοι ποὺ περνοῦσαν, ποὺ μᾶς κυττοῦσαν, ποὺ σκανδαλιζόντουσαν ἀτ' τὰ φιλιά μας, καὶ ποὺ μᾶς κατηγοροῦσαν γι' αὐτό, τὤκαναν μόνο καὶ μόνο γιατὶ μᾶς ζήλευαν μὲ τὴν καρδιά τους, ἐκείνη τὴ στιγμή!...

Συγχώρα τὴ φλυαρία μου, ἀγατημένη μου Ἀλίς: Ἡ μικρούλα Κίττυ σου εἶνε τρισευτυχισμένη, κι' αὐτὸ τὴν κάνει νὰ σοῦ ἀρωδιάζῃ ἄλλες αὐτὲς τὶς ἀσυναρτησίες... Ἡ σκέψη της πετάει στὸν καλό της Ρομπέρ, ἡ ψυχή της τὸν λαχταράει καὶ τὸ μυαλουδάκι της εἶνε ἀνίκανο νὰ δέσῃ σὲ κόμπο δυὸ νοήματα συνηθισμένα!...

Ἔχει κι' Ἐκεῖνος—ὁ χρυσός μου Ρομπὲρ—τὴν ἴδια παιδική ψυχὴ μὲ τὴ δική μου, καὶ τὸν ἴδιο ἀθῶο καὶ πρωτόβγαλτο χαρακτῆρα, μὲ τὸν ὁποῖο κανονίζω τὴ ζωή μου...

Σκέψου, πῶς χτὲς τὸ βράδυ, τὴν ὥρα ποὺ γυρίζαμε ἀτ' τὸ δάσος ἀγκαλιασμένοι ἐλαφρὰ καὶ παραδομένοι ὁλόψυχα στὸ γλυκὸ μεθοῦσι τῆς ἀμοιβαίας μας ἀγάπης, τόλμησε ὁ Ρομπὲρ μου νὰ μὲ ρωτήσῃ ἀτερύσκεπτα:

— Πότε θὰ γίνῃς γυναῖκα μου, Κίττυ μου καλή;...

Ἀπότομα, αὐθόρμητα τοῦ ἀποκρίθηκα:

— Ὅποτε τὸ θελήσεις, ἀγατημένε μου Ρομπὲρ... Καὶ τώρα, ἀκόμη... Αὐτὴ τὴ στιγμή...

Μαρμάρωσε ἀτ' τὴν ἀμηχανία του κι' ἀτ' τὴ βαθειά του ἔκπληξι. Μοῦσφιξε τὸ χέρι μὲ δάχτυλα τρεμάμενα, μὲ κύτταξε σωστισμένα, καί, παίρνοντας κουράγιο, μοῦ ψιθύρισε κατόπιν:

— Μιὰ ἀποφασιστικὴ βραδειά, χρυσή μου Κίττυ, ἤμουν σὲ κάποιον μεγάλο χορὸ κάποιου φιλανθρωπικοῦ σωματείου... Κατὰ τὰ μεσάνυχτα, κι' ἐνῶ τὸ γλέντι βρισκόταν σ' ὅλο του τὸ κέφι, ἡ διοικητικὴ ἐπιτροπὴ τράβηξε τὸ λαχεῖο... Ὁ πρῶτος ἀριθμὸς—τοῦ κέρδιζε μιὰ ὑπέροχη ἄμαξα πολυτελείας, ζεμμένη σὲ δυὸ περήφανα ἀράπικα ἄλογα—ἔπεσε σ' ἕναν πεντάφτωχο ἀμπαρούπαλληλάκο... Εἶδα τὸ πρόσωπό του, τὴν ὥρα ποὺ θεβαιώθηκε γιὰ τὴν ἀνέλπιστη ἐκείνη τύχη του: Εἶχε χλωμιάσει σὰν νεκρός, τὸ μέτωπό του μούσκεψε ἀπὸ ἀγωνία, κι' ὅλο ψιθύριζε ὁ δύστυχος:

— «Ὦ, Θεέ μου... Τί διάβολο θὰ κάνω τώρα;... Ποῦ νἄβρω σταῦλο γιὰ τὴν καροτσα, καὶ ποῦ παχνὶ γιὰ τ' ἄλογα;... Πρέπει δίχως ἄλλο νὰ τὴν πουλήσω... Μὰ πῶς;... Γιὰ πόσα;... Σὲ ποιόν;... Καὶ πότε;».

...Κ' ὅμως, ὁ ἄμυαλος, περίμενε αὐτὴ τὴν τύχη, γιατὶ εἶχε ἀγοράσει ἀπὸ πρὶν τὸ σχετικὸ λαχεῖο!...

...Ἔτσι συμβαίνει ἀπόψε καὶ σὲ μένα, Κίττυ μου ἀνεκτίμητη: Ἔλπιζα μὲ τὴν καρδιά μου σ' αὐτὴ τὴν εὐτυχία—νὰ σὲ σφίξω στὴ διψασμένη μου ἀγκαλιὰ—κι' εἶχα προεξοφλήσει μάλιστα αὐτὴν τὴν ἀνεπωτη εὐτυχία. Καὶ τώρα ποὺ πρόκειται νὰ τὴ γευτῶ—αὐτὴ τὴ μεθυστική μου εὐτυχία—τώρα μόνο νοιώθω πόσο βαρειὰ εἶνε, πόσο μὲ φέχνει σὲ μιὰ γελοία ἀμηχανία καὶ πόσους πονοκεφάλους πρέπει νὰ περάσω, γιὰ νὰ δώσω μιὰ λύσι ἱκανοποιητικὴ στὸ δύσκολο αὐτὸ πρόβλημα ποὺ μὲ σωστίζει!...

Αὐτὰ μουρμούρισε στ' αὐτί μου—ὁ ἄδολος κι' ἀθῶος καλός μου—κι' ἐγὼ φουρτοῦσα μὲ ἀνέκφραστη ἡδονὴ αὐτὰ τὰ δροσάτα λόγια τοῦ ποὺ φανέρωναν μιὰ λευκὴ ψυχή, πρωτοδοκίμαστη στὶς φλόγες τῆς Ἀγάπης. Ὁ ἀδέξιος Ρομπὲρ μὲ γοήτευε περισσότερο ἀπὸ ἕναν Ρομπὲρ ξεσκολισμένο σὲ τέτοια λεπτὰ—μὰ κι' ἔνιχα μαζὶ—ζητήματα!...

Λοξοκύτταξα πονηρὰ τὸ σκεπτικό του πρόσωπο καὶ μιὰ σκληρὴ ἐπιθυμία κυρίεψε τὴν ψυχή μου: Ἡ ἐπιθυμία νὰ τὸν τυραννήσω, μεγαλώνοντας τὴν ἀμηχανία του!..

—Φαίνεσαι φοβερὰ στενοχωρημένος ἀπὸ αὐτὴ σου τὴν κατάστασι, τοῦ ψιθύρισα.

— Ἄχ, πονηρὸ κουκλί μου... μοῦ ἀτάντησε. Ἴσα-ἴσα, εἶμαι τόσο εὐτυχισμένος ποὺ... ποὺ...

Τὸν διέκοψα εἰρωνικά:

—... ποὺ ψάχνεις νἄβρῃς μάτια τὴ λαιμά σου...

Μοῦ ἀποκρίθηκε βιαια:

—Εἶσαι κακή... Σ' ἀρέσει νὰ μὲ παιδεύῃς

Τοῦ ψιθύρισα τρυφερὰ χαμογελώντας:

— Κακάτιδο... Τί φταίω ἐγώ, ἂν ἐσὺ δὲν μπορεῖς νὰ ὀργανώσῃς τὶς λεπτομέρειες τῆς νίκης σου;... Ἂς εἶνε... Δὲν εἶμαι καθόλου κακή, καὶ θὰ στὸ ἀποδείξω: Θὰ σὲ βοηθήσω μόνη μου νὰ χωρῆς τὸν θριαμβο τῆς κατακτήσεώς σου, ἁγνὸν καὶ ἄδολον σὰν τὴν ψυχή σου...

Μὲ κύτταξε σωστισμένος. Τοῦ εἶπα μὲ ἀργὴ φωνή, κοιμένη ἀτ' τὴν ἐνδόμυχη σιγκινησί μου:

— Αὔριο πρωΐ στὶς 10 νἄσαι στὸ δημαρχεῖο τῆς συνοικίας μας... Στὶς 11 θἆμαι σύζυγός σου... Στὶς 11 1)2 θὰ στεφανώσῃ τὴν ἕνωσί μας ὁ παπᾶς στὴν «Παναγία τῆς Λορέττης». Καὶ στὶς 6 τὸ βράδυ θἆμαστε σ' ἕνα ξενοδοχεῖο τῆς Γενεύης, κοιμαρώνοντας ἀγκαλιασμένοι τὰ γαλανὰ νερὰ τῆς λίμνης... Καὶ... μεθαύριο πρωΐ θ' ἀνήκουμε πειὰ, ὅσο ζοῦμε, ὁ ἕνας στὸν ἄλλον!

Βουβός, χλωμὸς ἀτ' τὴ συγκίνησί του ὁ χρυσός μου Ρομπὲρ, μοῦ φίλησε εὐλαβικὰ τὸ χέρι, μὲ κύτταξε σὰν μεθυσμένος ἀπὸ εὐτυχία καὶ μοῦ ψιθύρισε τρυφερά:

— Ὡρεβουὰρ γιὰ αὔριο στὶς 10, κοριτσάκι μου γλυκό... Σ' ἀφίνω ἀμέσως γιὰ νὰ κανονίσω ἕνα σωρὸ ζητήματα... Ὡρεβουὰρ, κουκλί μου!...

Μ' ἄφησε κι' ἔφυγε. Ἔτσι κι' ἐγὼ σ' ἀφίνω τώρα, ἀγατημένη μου Ἀλίς, γιὰ νὰ προλάβω νὰ τελειώσω τὶς ἑτοιμασίες—τὶς τόσο μαλαταῦτα βασανιστικὲς—τῆς πιὸ εὐτυχισμένης στιγμῆς τῆς ζωῆς μου!

Χίλια φιλιὰ εἰλικρινῆ καὶ στοργικά, ἀτ' τὴ μικροῦλα Κίττυ σου...».

ΤΑ ΑΠΙΣΤΕΥΤΑ

ΩΣ ΠΟΥ ΦΤΑΝΕΙ Η ΦΙΛΑΡΓΥΡΙΑ

Οἱ Κινέζοι διηγοῦνται ὅτι κάποιος τρομερὸς τσιγκούνης πήγαινε κάθε μέρα στὴν ἀγορά, στὸ μέρος ὅπου πωλοῦσαν πουλερικὰ ψημένα κι' ἔπαιρνε στὸ χέρι του μερικὲς παχειὲς χῆνες, κάνοντας τάχα πὼς ἤθελε νὰ τὶς ἀγοράσῃ. Ἔπειτα, γύριζε στὸ σπίτι του, ἔχωνε τὰ δάχτυλά του, ποὺ ἦσαν ἀλειμμένα ἀπὸ τὸ λίπος τῆς χήνας στὸ ρύζι, καὶ τὸ ἔτρωγε ἔτσι ἀρτιμένο! Φίλαγε ὅμως ἀνέγγιχτο τὸ πέμπτο δάχτυλο γιὰ τὸ πρόγευμα τῆς ἑπομένης!..